

PECHOTNÍ ROZHLEDY

ROČNÍK I.

Redaktor: Plukovník gšt. Bobuslav Fiala.

ČÍSLO 10.

Generál J. Brossé:

Součinnost zbraní.

(Z franštiny přeložil pplk. gšt. F. Pohunek.)

(Pokračování.)

V. Minomety v součinnosti zbraní.

Důležitá úloha, již měly minomety při útocích na opevněné posice.

Viděli jsme, že hrubé a těžké dělostřelectvo nemohlo působiti, byly-li naše linie blízko u nepřátelských. V tom případě v roce 1916 a 1917 převzaly ničení minomety (artillerie de trauchée, t. j. „zákopové dělostřelectvo“).

Minomety byly v roce 1915 rozptýleny po jednotlivých jednotkách, které prováděly denně rušivou palbu na celé frontě. Takové použití stálo minometné jednotky mnoho ztrát a nedalo větších výsledků. Na Sommě bylo jich použito v masách při přípravě útoku.

Bořivé účinky velikých min s velmi strmými drahami dovolily rozřešiti úlohu, která skýtala vždycky veliké obtíže; je to účinek na odvrácené svahy v těsné blízkosti našich prvních linií.

Tak bylo 1. července 1916 dobyto lesa Y na sever od Sommy. Byla to mohutná síť zákopů a opevnění na odvráceném svahu, ležící přímo před naším nejpřednějším zákopem. Když nám Angličané postupovali úsek, netajili se s tím, že je to tvrdý oříšek na rozlousknutí. Po důkladném bombardování minami nenašli jsme v lese Y obránců.

Minomety měly ve válce velkou důležitost. Víme, že mocné účinky německých minometů byly jedním z hlavních činitelů německých úspěchů v březnu a v květnu 1918. Aby se jim vyhnuly, došly obě strany k tomu, že úplně změnily způsob obrany a přenesly hlavní odpor na druhou posici.

Ale po 15. červenci 1918 byly operace tak rychlé, že nebylo již času na použití minometů. Jejich zasazení je totiž velmi zdlouhavé proto, že je třeba mnoho času k dopravě množství min na několik set metrů od první linie, kterážto doprava se dá provésti jen pěšími donašeči.

Máme-li po ruce již jen malý počet minometných jednotek a máme-li útočit na posici, která má v 1. sledu betonová nebo jiná odolná opevnění, bude nezbytné, aby na ně mohlo stříleti hrubé a těžké dělostřelectvo. Proto musí být výchozí základna pěchoty alespoň 300—400 m od nejbližšího cíle.

Vzdálenost, která musí býti mezi výchozí základnou a prvním cílem.

Máme před sebou zase případ, kdy nejlogičtější řešení, vzaté s hlediska pouhé pěchoty, není přijatelné, počítáme-li s činností zbraní, které mají pracovati v její prospěch.

Útočí-li jen sama pěchota, záleží jí na tom, aby co nejvíce zkrátila dobu, po kterou bude podléhati účinku obráncovy palby. Proto se musí snažiti, aby získala výchozí základnu ležící co nejbližší u nepřátelské fronty. To jsme právě dělali neustále v roce 1915. Je-li však vzdálenost mezi oběma liniemi menší než 100 nebo 150 m, nemůže dělostřelectvo 75, nemá-li ohrožovat svou pěchotu, střílet na první cíl a proto je útok vydán palbě kulometů, které nejsou neutralisovány. Je-li vzdálenost menší než 300—400 m, nemůže působit hrubé dělostřelectvo a proto nemá palba 75 účinku, jsou-li nepřátelské samočinné zbraně v odolných úkrytech.

Není nebezpečí pro ztečná vojska, zaujmou-li výchozí základnu na 500—600 m od cíle, ba i ještě dále, neboť tato vzdálenost prochází se odkrytě v hodinu H právě ve chvíli, kdy nepřátelské kulometry, podrobené prudké palbě, nemohou střílet. Co se týká nepřátelského dělostřelectva, nemůže vidět, co se děje v 1. linii, neboť dým z vybuchujících střel, i když útočník neužije dýmových granátů, vytváří před očima pozorovatelů hustou, neproniknutelnou clonu.

Jen nepřátelské letouny by mohly zjistiti vyrazení útoku a upozornit dělostřelectvo. Ale v tomto kritickém údobí je třeba, aby stíhací letectvo zabránilo obráncovu pozorovacímu letectvu pozorovat naši výchozí základnu.

Víme, že již při ofenzivě u Verdunu v únoru 1916 ustoupili Němci od myšlenky klásti výchozí základnu blízko naší první linie. Vyrazili z čáry nejpřednějších úkrytů, která byla od naší první linie 500 až 600 m daleko, a někdy i dále. Před hodinou H stříleli na ni dělostřelectvem všech ráží. Právě to, že nebylo příprav směřujících k přiblížení ztečných vojsk k jejich cílům, způsobila, že jsme pochybovali o naléhavosti ofensivy, kterou prozrazovalo mnoho jiných známek.

V roce 1918 šli v tom Němci ještě dále. Zasadili často do ranního útoku vojska, která byla v předvečer 12 až 15 km za frontou, byla posunuta dopředu během noci a přimkla se k pásmu vybuchujících střel během přípravy.

Další příklad ukazuje, že dělostřelci nejsou s to, aby v hodinu H zpozorovali vyrazení pěchoty. U Verdunu při útoku 10. března 1916 v úseku Fleury před Douaumontem měl jeden oddíl 75 jedinou pozorovatelnou na hřbetu Thiaumont. Bylo užito všech prostředků jak co do personálu, tak co do telefonního materiálu, aby tato jediná telefonní linka, dlouhá asi 2500 m stále fungovala. Bylo možno zříditi několik relé využitím úkrytů pro střelivo, které byly prázdné.

Úkol byl velmi jednoduchý: provést ve chvíli vyrazení útoku prehradnou palbu, jejíž prvky byly již dávno předtím známy.

Příprava německého dělostřelectva trvala čtyřiaadvacet hodin, při čemž v noci byla mnohem slabší. Ve dne byl oddíl úplně odříznut, neměl vůbec zpráv o pěchotě, jejíž běžci nemohli projíti, neměl spojení s velitelem divisního dělostřelectva, neboť veškeré linky byly stále přetrhávány. Rakety a optické signály zpredu nebylo viděti pro hustý mrak dýmu od bombardování.

Útok vyrazil v 11 hodin. Předtím, během dopoledne fungovala pozorovací linka dvakrát anebo třikrát, po každé asi 10—15 minut,

protože jakmile některý úsek linky byl přerušen, byl ihned vyslán telefonista, který v poškozeném úseku rozvinul nový kabel mezi dvěma relé. Pozorovatel, jímž byl velitel baterie, mohl tak občas informovat velitele oddílu o postupu bombardování.

Chvíli před 11. hodinou spojení fungovalo. Pozorovatel poslal tuto zprávu: „V této chvíli je „bubnová palba“ tak prudká, že nemůže dlouho trvat. Útok jistě vyrazí.“ Na základě jenom tohoto prostého údaje byla nařízena přehradná palba, která trvala déle než čtvrt hodiny. Za chvíli po spuštění palby bylo slyšet rachot kulometů, čímž se úsudek pozorovatelův potvrdil.

VI. Letectvo při spolupráci zbraní.

V prvních měsících roku 1915 byl letectvem učiněn nesmírně důležitý pokrok ve věci spolupráce zbraní, a to zdokonalením letecké fotografie. Ta dovolila zjistiti přesně a úplně síť pozemních opevnovacích prací a poznati přesná stanoviště baterií.

Velitelství, majíc po ruce výtečné a úplné řídicí plány, mělo bezpečné zprávy, jakých nemělo nikdy předtím, a mohlo předem upravit součinnost pěchoty a dělostřelectva na každé nepřátelské opevnění, i když je nebylo z pozemních pozorovaten vůbec viděti.

Můžeme se ptáti, jak by bylo bývalo možné dostati se ze zákopové války bez letecké fotografie.

V roce 1916 na Sommě přineslo letectvo, sledujíc neustále postup útoku a zjišťujíc podle vytyčování průběh fronty, dosažené našim prvním sledem, velmi důležitý příspěvek k vyřešení problému spojení velitelského a spojení dělostřelectva s pěchotou, čímž měli velitelé divisí a armádních sborů možnost zasáhnouti vhodně do vývoje boje.

Víme, že tento způsob spojení, jako ostatně každý jiný, není dokonalejší. Zprávy zasilané doprovodným letounem jsou zřídka kdy tak jisté, aby dělostřelectvo mohlo páliť docela blízko k naší první linii. Proto, užívajíc této součinnosti, můžeme žádati od ní jen to, co nám může dáti.

Jakožto přímý spolupracovník dělostřelectva prokazuje pozorovací letectvo neobyčejně cenné služby, neboť provádí zastřelování na cíle daleké a úplně neviditelné z pozemních pozorovaten, a tím zajišťuje palbě účinek. Bylo to letectvo, jež rozřešilo obtížný problém palby proti bateriím.

Ale zpravodajské letectvo dosahuje výsledků jen tehdy, není-li pronásledováno nepřátelským stíhacím letectvem. Musí tedy pracovat pod ochranou našich stíhačů.

Musí tedy i činnost stíhacího letectva býti těsně přizpůsobena průběhu útoku.

Konečně víme též, že letectvo působí v některých případech i proti pozemním cílům v prospěch pěchoty, tím, že pálí z kulometů na nepřátelská vojska nebo vrhá pumy na cíle, které nemůže zasáhnouti dělostřelectvo.

VII. Součinnost tří prvků: pěchoty, lehkého dělostřelectva a hrubého dělostřelectva.

Útok na nepřátelské postavení obsahuje tři za sebou jdoucí fáze, které do sebe těsně zapadají:

1. Hrubé dělostřelectvo rozbíjí více nebo méně dokonale obranou soustavu, trhá spojení, oslepuje pozorovatele, porušuje částečně výstřel samočinným zbraním tím, že mění relief půdy v jejich nejbližším okolí, decimuje a demoralisuje zálohy a konečně účinkuje ničivě na odolné úkryty do té míry, že střely lehkého dělostřelectva mohou mít účinek na osádku.

2. Potom, a to co nejdříve, neutralisuje lehké dělostřelectvo většinu kulometů.

3. Poté pěchota, jdouc těsně za dělovými střelami, zmocňuje se obránců schovaných v úkrytech anebo skrytých v děrách a dobývá svými vlastními zbraněmi izolovaných hnízd odporu, která ještě zbyla.

Ale při druhé a třetí fázi, zatím co se ztečná vojska tlačí k pásmu vybuchujících střel našeho lehkého dělostřelectva, jsou vydána palbě kulometů usazených v druhém sledu, neboť tyto zbraně, střelící do naší palebné clony, mohou si býti jisty, že za ní zasáhnou naši útočící pěchotu.

Proto musí býti pohyb pěchoty provázen vpředu trojí palbou: lehké dělostřelectvo provádí přímou podporu, jednak neutralisuje obránce na cíli, kterého má býti dobyto, jednak provádějíc smetnou palbu na terén za cílem; hrubé dělostřelectvo obstarává ochranu tím, že pálí na pravděpodobná stanoviště samočinných zbraní, ležících za cílem.

O palbě ochranné nedá se toho mnoho říci. Jediná obtíž je v tom, určití (odhadnouti) správné prostory a pásma, na které se má střeliti. Zato způsob palby přímé podpory se neustále vyvíjel až do posledních měsíců války, aniž dospěl k nějaké úplně vyhovující formě, která by se hodila na všechny okolnosti.

VIII. Vývoj metod dělostřelectva přímé podpory.

Pohyblivá přehrada.

Pohyblivá přehrada nahradila v bitvě na Sommě palbu, přenášenou v určitých, předem stanovených hodinách s cíle na cíl, když se totiž Němci pro více nebo méně úplné zničení opevnění usadili v granátových jamách a obsadili tak stanoviště, která nebylo možno zjistiti. Bylo tedy potřeba prováděti stálou neutralisaci kulometů před pěchotou tím, že se postupně pálilo na celý terén, po kterém útok šel.

Vznikl tedy tento problém: postup palebné clony střel 75 mm se řídí podle rychlosti, jaká se považuje za nejvhodnější pro postup pěchoty; v provedení nemá pěchota jiné povinnosti než jíti stále co nejtěsněji za dopadajícími střelami.

Nevýhody pohyblivé přehrady jsou dobře známy. Za prvé je pohyblivá přehrada úžasným spotřebitelem střeliva. Kromě toho se

nehodí na každý terénní tvar. Narazí-li na překážku určité výšky, ihned se zastaví; dostane-li se na odvrácený svah, postupuje příliš rychle a pozbývá částečně účinnosti. Automatika pohyblivé přehrady je slepá a ztrnulá. Konečně dosahuje příznivých výsledků jenom v prvním údobí útoku. Vždycky nadejde okamžik, někdy dříve, někdy později, kdy pěchota je v postupu zaražena a ztratí styk s pohyblivou přehradou.

Nicméně je to až dosud nejlepší prostředek, jak dosíci součinnosti, stálého styku útočících vojsk se střelami 75. Dává pěchotě velikou jistotu, a to je veledůležitý činitel. Všeobecně dal dobré výsledky všude tam, kde šlo o průraz dobře opevněné a silně bráněné posice, která byla napřed náležitě zpracována hrubým a těžkým dělostřelectvem během přípravy. Konečně je to nejúčinnější způsob proti neviditelné, velmi rozptýlené obraně, jejíž prvky nemohly být na terénu zjištěny.

Ale pohyblivá přehrada má jen tehdy cenu, je-li dostatečně hustá. Obvykle musíme mít jeden oddíl na každých 200 m fronty. Dvě baterie tvoří clonu palby, postřelující každá 100 m fronty. Třetí baterie provádí nutnou palbu z a touto clonou, snažíc se neutralizovat kulometry, které by snad byly mezi pásmem pohyblivé přehrady a pásmy, na nichž leží ochranná palba.

Dopady leží pak dostatečně hustě, aby donutily obránce upustiti od obsluhy samočinných zbraní a skrýti se v granátových jamách. Kromě toho má pěchota před sebou zřetelný pruh výbuchů, které může sledovati hodně zblízka.

Jakmile snížíme tuto hustotu, nedosáhneme již neutralizačních účinků. Kromě toho nemůže být dobře zajištěna souvislost přehrad a pěchota se k ní nemůže tak přesně přimknouti.

Nepřetržitě soustředění palby.

Někdy se pohyblivá přehrada nahrazovala soustředěním palby z děl různé ráže, prováděnými postupně, ale aniž se palba přerušila, na příčná pásma, zabírající celou šířku pásma činnosti a ležící za sebou tak, že se buď dotýkala nebo byla aspoň tak blízko u sebe, že vlivem rozptylu byl celý terén postřelován bez mezer. Jakmile se pěchota přiblížila k jednomu pásmu, byla palba postupně překládána do pásma dalšího.

Tento způsob se dá snadno provést. Je jistý, ovšem s tou podmínkou, že baterie byly velmi pečlivě rozděleny, aby nevznikaly nepostřelované plochy. Vyžaduje však ještě většího množství děl a střeliva než pohyblivá přehrada, poněvadž metná palba, která je velmi ekonomická, ježto se provádí šrapnely, je zde nahrazena hlubokou neutralisací jenom nárazovými střelami. Užívalo se ho zvláště v letech 1916 a 1917, v ofenzivách s omezeným cílem a s velikým vynaložením materiálu, kdy útočné divise měly velmi mohutné dělostřelectvo. Rozumí se samo sebou, že tento způsob nevylučuje nevýhody, plynoucí z rasance 75 mm děl, která nedovoluje dosáhnouti náležitého účinku na cíle zakryté nějakou vyvýšenou překážkou nebo ležící na odvráceném svahu.

Postupné soustředění palby.

V svých ofensivách v roce 1918 byli jsme nuceni v období využívání úspěchu upustiti od obvyklého užití pohyblivé přehrady proto, že by doprava velkého množství střeliva, kterého je k tomuto způsobu palby zapotřebí, až na místo použití, byla bývála vyžadovala mnoho času a byla by bývála narazila na mnoho obtíží. Jakmile byly první německé linie překročeny, počali jsme užívat postupných soustředění palby. Během každého soustředění, jehož se zúčastnilo hrubé dělostřelectvo vždy, kdykoli to bylo možné, přiblížila se pěchota co nejtěsněji k dopadajícím střelám, pak se palba postupně přerušovala nebo překládala a první sled pěchoty vnikl ihned do pásma, kterého měl dobýti.

Spotřeba střeliva byla tak mnohem menší než u pohyblivé přehrady, poněvadž v mezeře mezi dvěma soustředěními nebyl terén postřelován a dělostřelectvo zastavilo palbu.

Válka důrazně vyzdvihla hodnotu metody užití dělostřelectva k postupným soustředěním, Aby však soustředění bylo účinné, musí býti splněny dvě podmínky: za prvé musí mocná masa střel dopadat právě na silná místa obrany; za druhé musí býti cíle dostatečně hustě pohromadě. Tento způsob užití vyžaduje tedy, abychom jednak znali náležitě přesně místa nepřitelem obsazená, jednak aby i nepřátelská stanoviště byla rozložena v několika opěrných bodech zřetelně ohraničených. Nuže, jednou z hlavních snah Němců bylo učiniti svá opevnění neviditelnými a rozptýliti je, aby se vyhnuli účinkům našich mocných soustředění palby.

Vzpomenutý způsob nabývá největšího významu v období využívání úspěchu, které následuje po průrazu posice, proti zadním vojm, snažícím se jenom zdržovati náš postup a nuceným, ježto jsou početně slabé, zaujímatí obranná postavení, která lze v terénu snadno vymeziti; nebo se dobře hodí v období zjednávání dotyku, proti předsunutým částem nebo posicím, které bojují podobně jako zadní voje.

Jestliže však silný obránce brání dobře vybudovanou posici, rozloženou do hloubky a vybavenou mohutnou a dobře sehranou soustavou palby, nemůžeme doufati, že jej z ní vyženeme způsobem, který šetří střelivem. Při řešení tohoto problému neplatí skrbliví. Proti protivníkovi, který je rozhodnut doopravdy se brániti, může se podařiti jen ten útok, který je připraven a podporován velkým množstvím dělostřeleckého materiálu.

Přímé spojení.

Všechny způsoby činnosti polního dělostřelectva, které jsme až dosud probrali, jsou střelbami mechanickými, připravenými předem a vyvíjejícími se podle rozvrhu předem pojatého. Všechny mají tu velikou výhodu, že usnadňují součinnost pěchoty a dělostřelectva, neboť dělostřelectvo jenom posunuje dopady svých střel určitou rychlostí a pěchota jde hned za střelami. Avšak ztrnulost těchto těžkopádných mechanismů nedovolila nikdy udržeti těsný styk obou zbraní v celé hloubce bojiště. Po nějaké době nastala po každé ně-

jaká místní zádržka, která způsobila zastavení útoku na některých bodech a porušila nezbytný styk mezi prvním sledem a dělovými střelami. Veškerá opatření, jež byla vyzkoušena, aby se do těchto způsobů palby dostala náležitá pružnost: zastávky, změny v hodi- novém řádu a j., nedala výsledků úplně uspokojivých. Metoda „po- stupných soustředění“ se nejlépe hodí k všelijakým obměnám, neboť jsou-li podmínky příznivé, může býti každé soustředění spuštěno na zmazení pěchoty. Ale to ještě ani zdaleka nestačí: pěchota se při postupu neustále ocitá v situacích, které nikdo na světě nemůže předvídati.

Proto byla od počátku války až do konce neustálá snaha zdoko- nality podmínky přímého spojení mezi pěšími jednotkami prvního sledu a dělostřelectvem, které je podporuje, aby bylo možno provést rychle a podle situace přesnou palbu na cíle, zjištěné teprve během útoku.

Až do roku 1918 pokoušeli se zajistiti přímé spojení mezi pra- porem a oddílem. Bylo by bývalo velmi žádoucí, kdyby toto řešení bylo dospělo k úplně zdárnému konci. Bylo by se tím dosáhlo těs- něho sloučení dvou nejmenších jednotek obou zbraní, které jsou ještě s to vésti po delší dobu boj. Buňka „prapor-oddíl“, o níž se dlouho mluvilo, byla po stránce, abychom tak řekli sentimentální, neobyčejně svůdná.

Ale nesčíslněkrát opakovaná zkušenost z bojů ukázala, že se nedá uskutečniti. Jsou toho tři hlavní příčiny:

1. Dělostřelecký oddíl má příliš omezené prostředky, aby mohl zříditi dlouhý spojení, nezbytný s praporem v 1. sledu, a udržovati je v činnosti.

2. Prapor bojuje na frontě příliš úzké, aby mohl míti jen pro sebe dělostřelecký oddíl. Vznikly by z toho nesnáze, ba i nebezpečí pro sousední jednotky. Koordinace dělové palby musí se zpravidla díti na vyšším stupni než je oddíl.

3. Při postupu musilo by se dělostřelectvo přímé podpory vždycky přemísťovati po bateriích. To by bylo rozptylování, které by velmi snižovalo výkonnost zbraní. Taktickou jednotkou dělostřelec- kou je oddíl, neboť jenom ten má orgány pro průzkum, pro spojení atd. tak silné, aby stačily ukojiti veškeré potřeby.

Teprve v roce 1918 dělalo přímé spojení dobré služby, protože byla učiněna některá vhodná opatření, která se po jistých změnách dnes ustálila a byla přímo předepsána:

1. Učlenění dělostřelectva přímé podpory se přizpůsobuje učle- nění pěchoty a styk obou zbraní se děje na stupni pěší pluk — skupina.

2. Velitel skupiny 75 mající za úkol podporovat pěší pluk, má obvykle své SV. u SV. velitele pluku.

3. Skupina se kromě toho spojuje s pěchotou s t y č n ý m o d - dílem, který vysílá ke každému z praporů 1. sledu dostatečný počet telefonistů, signalistů a běžců, jimž velí zpravidla důstojník.

4. Velitel skupiny nepodléhá veliteli pěšího pluku, nýbrž ve- liteli divisiho dělostřelectva, s nímž se také spojí. Pěchota dispo- nuje tedy v mezích technických možností palbou dělostřelectva

přímé podpory, ale jeho postavení i přemísťování nařizuje velitel divisiního dělostřelectva, jenž tlumočí rozhodnutí velitele divise, nebo velitel skupiny, zmocněný velitelem divisiního dělostřelectva. Za těchto okolností, když fronta postupuje a SV. jdou dopředu, přičemž je spojení s divisí na chvíli přerušeno, nastane samočinná decentralisace a společenství pěší pluk — oddíl 75 pracuje úplně nezávisle, a to právě v tom údobí útoku, kdy cíle jsou ne-souvislé, rozdrobené. Naopak zase, jakmile se postup zastaví a SV. usadí, naváže se automaticky znovu spojení; centralisace je opět možná a celé divisiní dělostřelectvo se dostává zase do rukou velitele divise právě ve chvíli, kdy protivník klade opět souvislý odpor a je proti němu třeba soustředěné činnosti dělostřelectva. Toto neustálé střídání decentralisace a centralisace je jednou z charakteristických vlastností boje v pohybné válce.

Pravidlo o slučování SV. velitelů pěších pluků a skupin dělostřelectva přímé podpory dávalo u dělostřelců podnět ke kritikám. Vytýkalo se mu, že vytrhuje velitele skupiny z jeho úlohy, která je: veleť oddílům z místa k tomu nejpríhodnějšího, jímž je obvyčejně pozorovatelná.

Na tomto tvrzení je kousek pravdy. Jenže je tu jiný důvod, který má mnohem větší váhu: nevelí se jen pěchotě; bojuje se jen s kombinací pěchota-dělostřelectvo. Je tedy nezbytné, aby u každého velitele pěchoty byl pověřený zástupce dělostřelectva, mající co možná osobní velitelskou pravomoc. Tak se každé zprávy došlé z fronty, využije ihned dělostřelecky; změna v situaci vzbudí ihned rozhodnutí, jež je výsledkem společné práce a v němž se úloha obou zbraní co nejlépe uvede v soulad.

Ostatně nejde o to, abychom velitele skupiny přímé podpory nutili, aby byl stále přivěšen na paty veliteli pěšího pluku. Může, když to uzná za vhodné, opustiti velitele pluku, buď aby provedl průzkum anebo šel na pozorovatelnou. Může dokonce, vyžadují-li toho zvláštní důvody, míti své zvláštní SV., oddělené od SV. pěšího pluku. V každém takovém případě musí se spojit s pěším plukem styčným oddílem.

Hodnotu způsobů, o kterých jsme se zde zmínili, potvrdila zkušenost a úspěchy. Můžeme zde uvést případ jedné divise, která se zúčastnila ofensivy 10. armády, na sever od Aisne, od 18. do 23. srpna 1918. Útočíc v úseku Nampcel, postoupila za tři dny o 18 km, když byla prorazila dvě posice, od dlouhé doby opevňované. Podskupina přímé podpory, přičleněná ke každému z obou pěších pluků 1. sledu (dnes by to byla skupina), měla 3 oddíly. Její velitel měl své SV. vždy blízko SV. velitele pěšího pluku. Oddíly vysunuté kupředu velitelem dělostřelectva armádního sboru (dnes velitelem divisiního dělostřelectva nebo velitelem skupiny) přemísťovaly se po sledech dlouhými posuny, takže i když se postup dál rychle, byly vždy dva oddíly z tří v činnosti, jeden velmi blízko u prvního sledu, druhý dosti daleko, zatím co třetí se právě přemísťoval.

U každého praporu prvního sledu byl styčný oddíl od dělostřeleckého oddílu pod velením poručíka zvlášť vycvičeného k této úloze. V období využívání úspěchu, kdy se nepřítel snažil zpomaliti

náš postup palebnou clonou samočinných zbraní, mohli tito důstojníci několikrát provést zastřelování na kulometná hnízda nebo na statky obsazené nepřítelem. Úloha jejich byla velmi úspěšná.

Dala se však provádět jen proto, že bezvadně pracovaly telefonní linky prapor-pluk, jež zároveň sloužily k přenášení žádostí k dělostřelectvu, ba i k přenášení povelů při palbě. Pěší pluky oné divise řekly dělostřelcům: „Spojení mezi pěchotou a dělostřelectvem zajišťuje nás mnohem více než vás. Vezmeme na sebe jeho řízení a odpovídání za ně. Nestavme každý své linky zvlášť, které by špatně fungovaly; postavme pro každý prapor jedinou linku, ale věnujme na ni oba veškeré své prostředky“.

Toto společné užití prostředků obou sloučených zbraní se dnes úředně uznává a je stanoveno předpisem pro dělostřelectvo v boji.

(Příště dále.)

Major D. D o r s c h n e r :

Střelba těžkým kulometem z krytu.

V posledních dvou svazcích „Revue d'Infanterie“ z minulého roku uveřejnili plukovník Paquet a pplk. Roze des Ordon články, pojednávající o zvláštním druhu střelby z těžkého kulometu, zvaném „tir masqué“, který však není v podstatě nic jiného, než nepřímá střelba tak, jak ji stručně popisuje náš starý předpis P-I-2b na str. 83—85 a kterou dnes všeobecně zoveme střelbou z krytu.*)

Tento způsob střelby, u nás poměrně značně opomíjený (popis provedení je v P-I-2b jen velmi kusý), je tu podrobně propracován. Při tom je předpokládáno použití pomůcek, jež má francouzský kulometník pro nepřímou střelbu.

Článek vzbudil u nás značný ohlas. Bylo o něm mnoho debato这件 zvláště při cvičeních, neboť autoři tvrdí, že se „tir masqué“ stane v budoucnosti normálním způsobem kulometné střelby.

Stručný obsah článku: Začíná velké cvičení a dva rozhodčí, z nichž jeden podrobně ví, co je to „tir masqué“, očekávají počátek akce. Je hodina H-10, kdy padnou první dělové rány, zarachotí kulomety. Rozhodčí si pochvalují, jak pěkně jsou kulomety zastřeny, že je není vidět. Při tom rozhodčí „znalý“ kulometné střelby vysvětluje „neznalému“, jakým způsobem je umožněna střelba kulometů, střelajících z krytu.

V další části je pojednáno o výcviku kulometníků, při čemž autoři zdůrazňují, že velitel praporu má být především dokonalým kulometníkem.

Pak je srovnávána nepřímá střelba z kulometu se střelbou z krytu, neboť velitel, který připravuje střelbu z krytu, musí obvykle vykonati některé úkony jako při přípravě nepřímé střelby, na př. zjišťuje dálku, polohový úhel, náměr, směr střelby atd., takže

*) Též střelba skrytá, ze skrytého palebného postavení. Střelbou ze skrytého palebného postavení je obvykle též nepřímá střelba. Přesný termín nebyl dosud stanoven.